

Sygn. akt OS 4/2017

POSTANOWIENIE

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w
Lublinie
z dnia (...) r.

w składzie:

Przewodniczący: r.pr. Barbara Dubiel
Sędziowie r.pr. Bożena Bielecka - sprawozdawca
r.pr. Beata Franus-Wyrwich

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu (...) r. sprawy ze skargi na postępowanie radców prawnych (...) i (...) na skutek odwołania wniesionego w dniu (...) r. od postanowienia Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (...) r. sygn. akt RD 51/15 o umorzeniu dochodzenia

postanawia:

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2016 r., poz.233 ze zm.) utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego o umorzeniu dochodzenia

Przewodniczący:
Barbara Dubiel
Wyrwich

Członkowie:
Bożena Bielecka

Beata Franus-

Uzasadnienie

W dniu (...) r. do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie wpłynęło odwołanie Pani (...) od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie z dnia (...) r. sygn. akt. 51/15 o umorzeniu dochodzenia w sprawie radcy prawnego (...) i radcy prawnego (...). W dniu (...) r. Pani (...) wniosła uzasadnienie do swojego odwołania od powyższego postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, zarzucając mu niewyjaśnienie istoty sprawy. W uzasadnieniu skarżąca podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko, podała, że przez niedopełnienie obowiązków przez radcę prawnego (...) i radcę prawnego (...), utraciła swoje prawa i została pokrzywdzona.

Rozpoznając sprawę Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w Lublinie, ustalili co następuje:

Skargą, która wpłynęła do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie, Skarżąca – (...) zarzuciła radcy prawnemu (...) i, że ten reprezentując ją w sprawie

zawisłej przed Sądem Rejonowym w (...) o rozgraniczenie, sygn. akt. VI Ns (...), nie poinformował jej o fakcie otrzymania w dniu (...) r. uzasadnienia postanowienia zapadłego w przedmiotowej sprawie, o którym dowiedziała się podczas wizyty w Kancelarii Radcy Prawnego (...) w dniu (...) r., kiedy to przebywała w (...) w związku z wizytą lekarską, a następnie odmówił wniesienia apelacji w przedmiotowej sprawie. W związku z powyższym Skarżąca sama osobiście wniosła apelację, która z uwagi na brak formalne oraz nie uzupełnienie ich w terminie została przed sądem odrzucona.

W dniu (...) r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego postanowił wszcząć dochodzenie w przedmiotowej sprawie.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego w trakcie prowadzonego postępowania przeprowadził szereg czynności w celu dogłębnego i wyczerpującego wyjaśnienia stanu faktycznego.

W dniu (...) r. przesłuchał (...), która zeznała, że radca prawny (...) był jej pełnomocnikiem w sprawie o rozgraniczenie przed Sądem Rejonowym w (...). W dniu (...) r. skarżąca udała się do Kancelarii Radcy Prawnego (...) zaniepokojona brakiem informacji co dzieje się z uzasadnieniem postanowienia zapadłego w jej sprawie. Według niej radca prawny (...) spieszył się na rozprawę i poinformował ją że w jego ocenie orzeczenie jest dobre i apelacja w żaden sposób nie może wyjść z jego kancelarii. Oświadczył, że apelację może napisać sobie sama. Wręczył jej odpis uzasadnienia z załączoną do niego „żółtą” karteczką z informacją o dacie wpływu oraz o terminie na złożenie apelacji. Pełnomocnictwa w tym dniu jej nie wypowiedział. Apelację złożyła w dwóch egzemplarzach. Apelację złożyła w dniu (...) r. W dniu (...) r. otrzymała wypowiedzenie pełnomocnictwa od radcy prawnego (...) opatrzone datą (...) r. Nadane jak wynika ze stempla pocztowego w dniu (...) r. na poczcie w (...). Odnośnie do udziału w sprawie radcy prawnego (...) Skarżąca zeznała, że go nie zna i nigdy go nie widziała. Słyszała jednak na rozprawach, że radca prawny (...) działa z jego substytucji.

W odniesieniu do pisma radcy prawnego (...) z dnia (...) r. skierowanego do Sądu Rejonowego w (...), w którym informuje on Sąd o wypowiedzeniu pełnomocnictwa substytucyjnego w dniu (...)r. Skarżąca zeznała, że nic jej nie wiadomo o tym, że radca prawny (...) wypowiedział jej pełnomocnictwo. Nie jest prawdą, że zwalniała go z obowiązku działania w sprawie z dniem ...)r. Nie jest prawdą, że z tym dniem zrezygnowała z jego usług, ani też że zamierzała samodzielnie wnieść apelację. Zmusiły ją do tego okoliczności.

W dniu (...)r. Z-ca Rzecznika Dyscyplinarnego wydał postanowienie o przedstawieniu radcy prawnemu (...) zarzutów, które następnie, po ponownej analizie zgromadzonego materiału dowodowego, zostały zmodyfikowane postanowieniem z dnia (...)r.

Równoległe z dochodzeniem prowadzonym przeciwko radcy prawnemu (...), Z-ca Rzecznika Dyscyplinarnego wydał w dniu (...)r. postanowienie o przedstawieniu zarzutów, a następnie w dniu (...)r. przedstawił zarzuty radcy prawnemu (...).

Przesłuchany w dniu (...)r. radca prawny (...) nie przyznał się do zarzucanych mu czynów i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień.

W dniach (...)r. oraz (...)r. został przesłuchany w charakterze obwinionego radca prawny (...), który złożył obszerne wyjaśnienia jak również wniosł o dopuszczenie dowodu z przesłuchania świadków.

Radca prawny (...) wyjaśnił, iż sprawę (...) prowadził około 10 lat, działał z substytucji (...), który nigdy nie prowadził tej sprawy. Wyjaśnił, że Skarżąca pokwitowała odbiór postanowienia sądu z dnia (...)r. wraz z uzasadnieniem, na dowód czego złożył do akt sprawy kopię pokwitowania opatrzonego datą (...)r. Obwiniony oświadczył, że (...) była w jego kancelarii w dniu (...)r., również w tym dniu wypowiedział jej pełnomocnictwo i został przez nią zwolniony z obowiązku świadczenia dalszej pomocy prawnej w tej sprawie. Skarżąca oświadczyła, że napisze apelację sama. Wyjaśnił, że gdy zorientował się, że Skarżąca zostawiła przekazany jej wcześniej egzemplarz wypowiedzenia w kancelarii (został odnaleziony w aktach sprawy) w dniu (...)r. wysłał jej dokument pocztą, co miało uporządkować sprawę. Skarżąca miała pokwitować odbiór dokumentów i oświadczyć ustnie, że sporządzi apelację sama i zwalnia radcę prawnego z obowiązku jej sporządzenia i świadczenia dalszej pomocy prawnej. Obwiniony nie pamięta czy uprzedzał (...) o wypowiedzeniu pełnomocnictwa substytucyjnego, ale po rozmowie ze Skarżącą uznał, że rozstali się w pełnym porozumieniu, co do tego, że został zwolniony ze świadczenia dalszej pomocy prawnej.

Ponadto obwiniony wyjaśnił, że był utrudniony kontakt z Panią (...). W celu ułatwienia komunikacji kancelaria korzystała z adresu mailowego córki (...) przebywającej na stałe w USA, która następnie kontaktowała się z matką.

Na potwierdzenie składanych wyjaśnień, radca prawny (...) złożył wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków (...), (...), (...) i (...).

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego po przeanalizowaniu całego zebranego materiału dowodowego, ustalił iż pełnomocnikiem (...) w sprawie VI Ns (...) był radca prawny (...) działający na podstawie pełnomocnictwa procesowego ogólnego z dnia (...)r. natomiast sprawę faktycznie prowadził radca prawny (...), który działał na podstawie udzielonej mu substytucji w dniu (...)r.

W trakcie prowadzonego postępowania dowodowego Z-ca Rzecznika Dyscyplinarnego dostrzegł z urzędu, iż pełnomocnictwo udzielone radcy prawnemu (...) zakresem swym obejmowało postępowanie przed Sądem Rejonowym w (...) oraz ewentualne postępowanie apelacyjne i egzekucyjne, o tyle już substytucja udzielona radcy prawnemu (...) obejmowała tylko i wyłącznie postępowanie przed sądem rejonowym. Oznacza to że radca prawny (...) nie był umocowany do wniesienia i popierania apelacji przed sądem II instancji. W ocenie Z-ca Rzecznika Dyscyplinarnego zarzucane radcy prawnemu (...) czyny z przyczyn obiektywnych nie mogły zostać przez niego popełnione. Brak podstaw prawnych do zarzucania radcy prawnemu (...) czynu polegającego na odmowie wniesienia apelacji, gdyż radca prawny (...) nie był do tej czynności w ogóle umocowany.

Pomimo okoliczności braku umocowania radcy prawnego (...) do działania w zakresie wniesienia apelacji, Z-ca Rzecznika Dyscyplinarnego dokonał analizy zgromadzonego materiału dowodowego, w tym zeznań samej Pokrzywdzonej oraz świadków. Analiza materiału dowodowego wskazała, że zeznania świadków zawnioskowanych przez radcę prawnego (...) w dużej mierze są ze sobą spójne. Świadkowie niemal jednogłośnie zeznali, że Pokrzywdzona była obecna w kancelarii

w dniu (...)r., podczas gdy Pani (...) twierdzi, że było to w dniu (...)r. Różnice w zeznaniach świadków i Pokrzywdzonej sprawiają, że Z-ca Rzecznika Dyscyplinarnego nie jest w stanie obiektywnie ustalić daty tej wizyty oraz jej przebiegu. Ponadto jak już wcześniej podnoszono pełnomocnictwo substytucyjne radcy prawnego (...) obejmowała tylko i wyłącznie postępowanie przed sądem I instancji. W takim przypadku Z-ca Rzecznika Dyscyplinarnego kierując się jedną z naczelnych zasad postępowania karnego "in dubio pro reo", zgodnie z którą wszelkie wątpliwości należy interpretować na rzecz obwinionego wydał postanowienie o umorzeniu dochodzenia. Według Z-ca Rzecznika Dyscyplinarnego, kolejną okolicznością przemawiającą na korzyść radcy prawnego (...) jest fakt sporządzenia apelacji osobiście przez Pokrzywdzoną, co dowodzi, iż wiedziała ona, że radca prawny nie dokona tej czynności w jej imieniu.

Swoim postępowaniem Z-ca Rzecznika Dyscyplinarnego objął również radcę prawnego (...), który był pełnomocnikiem Pani (...) na podstawie pełnomocnictwa procesowego ogólnego udzielonego mu (...)r. Z-ca Rzecznika Dyscyplinarnego ustalił, iż radca prawny (...) po otrzymaniu wezwania do uzupełnienia braków formalnych apelacji sporządzonej osobiście przez (...) skontaktował się z radcą prawnym (...) i za jego pośrednictwem, w sposób uzgodniony wcześniej z (...) podjął próbę kontaktu z nią. Próby te podjęte były zarówno drogą mailową jak i telefoniczną tj. w sposób wcześniej uzgodniony z Pokrzywdzoną.

Wezwanie do uzupełnienia braków formalnych radca prawny (...) otrzymał w dniu (...)r., natomiast w dniu (...)r. przesłał kopie wezwania drogą mailową do radcy prawnego (...) z prośbą o przekazanie dokumentu Pani (...). W dniu (...) r. wezwania zostały przesłane wraz z wyjaśnieniami na adres mailowy córki pokrzywdzonej (...), która w dniu (...)r. odpowiedział zwrótnie na wspomnianego maila. Jak zeznała Pokrzywdzona wezwanie od córki (...) otrzymała na dzień przed upływem terminu do uzupełnienia braków.

Z-ca Rzecznika Dyscyplinarnego w zaskarżonym postanowieniu podniósł, że Pokrzywdzona nie podjęła próby kontaktu z radcą prawnym (...) ani osobistego ani za pośrednictwem radcy prawnego (...). Córka Pokrzywdzonej otrzymała wiadomość w dniu (...)r., gdy nawet uznać, że odczytała ją dopiero w dniu (...)r. to w ocenie Z-ca Rzecznika Dyscyplinarnego, jest to wystarczając czas do skontaktowania się z pełnomocnikiem lub uzyskania pomocy prawnej innego prawnika. Według Z-ca Rzecznika Dyscyplinarnego tłumaczenie Pokrzywdzonej, iż nie miała kontaktu z radcą prawnym (...) nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż kontakt można było uzyskać za pośrednictwem internetu z którego korzystały córki.

**Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawny w Lublinie,
zważył co następuje:**

Skarżąca Pani (...) w dniu (...)r. (data wpływu (...)r.) wniosła odwołanie od postanowienia Z-ca Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia (...)r. o umorzeniu dochodzenia sygn. akt 51/15, natomiast w dniu (...)r. Pani (...) wniosła uzasadnienie do swojego odwołania od powyższego postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, zarzucając mu niewyjaśnienie istoty sprawy. W uzasadnieniu Skarżąca podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko, podała, że przez

niedopełnienie obowiązków przez radcę prawnego (...) i radcę prawnego (...), utraciła swoje prawa i została pokrzywdzona.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny rozpatrzył odwołanie Skarżącej zarówno w zakresie zarzutów stawianych radcy prawnemu (...) jak i radcy prawnemu (...).

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalił, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie, że radca prawny (...) dopuścił się przewinienia dyscyplinarnego. Sąd Dyscyplinarny przyjął i podzielił ustalenia Z-ca Rzecznika Dyscyplinarnego poczynione w toku postępowania sprawdzającego w stosunku do radcy prawnego (...) co skutkowało wydaniem postanowienia o umorzeniu dochodzenia.

W dniu (...)r. Pani (...) złożyła wyjaśnienia przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym w których podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko zawarte zarówno w skardze jak i uzasadnieniu odwołania. Pani (...) podniosła, że nigdy nie widziała radcy prawnego (...), wszystkie czynności wykonywał radca prawny (...) i to z nim miała bezpośredni kontakt. Wiedziała, że radca prawny (...) działa z substytucji radcy prawnego (...), było to powtarzane na każdej rozprawie. Pani (...) podniosła, że ma głównie pretensję, że radca prawny (...) nie poinformował jej o terminie wniesienia apelacji, jak również nie informował jej o wszystkim co dzieje się w sprawie.

Zdaniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego analiza materiału dowodowego wskazuje, że zeznania świadków zawnioskowanych przez radcę prawnego (...) w dużej mierze są ze sobą spójne. Świadkowie niemal jednogłośnie zeznali, że Pokrzywdzona była obecna w Kancelarii Radcy Prawnego (...) w dniu (...)r. Ponadto jak zważył Z-ca Rzecznika Dyscyplinarnego pełnomocnictwo substytucyjne radcy prawnego (...) obejmowało tylko i wyłącznie postępowanie przed sądem I instancji. W takim przypadku kierując się jedną z naczelnych zasad postępowania karnego "in dubio pro reo", zgodnie z którą wszelkie wątpliwości należy interpretować na rzecz obwinionego, brak jest podstaw do uznania że radca prawny (...) popełnił przewinienie dyscyplinarne. Należy zauważyć, że kolejną okolicznością przemawiająca na korzyść radcy prawnego (...) jest fakt sporządzenia apelacji osobiście przez Pokrzywdzoną, co dowodzi, iż wiedziała ona, że radca prawny nie dokona tej czynności w jej imieniu.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny dał wiarę zeznaniom świadków, uznając je za logiczne i spójne z pozostałymi dowodami w tym dowodami z dokumentów. Z uwagi na niezakwestionowanie dowodów zgromadzonych w prowadzonym postępowaniu, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał je za wiarygodny materiał dowodowy.

Z-ca Rzecznika Dyscyplinarnego swoim postępowaniem objął również radcę prawnego (...). Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że pełnomocnikiem (...) w sprawie VI Ns (...) był radca prawny (...) działający na podstawie pełnomocnictwa procesowego ogólnego z dnia (...)r. natomiast sprawę faktycznie prowadził radca prawny (...), który działał na podstawie udzielonej mu substytucji w dniu (...)r.

Zarządzeniem Przewodniczącego Wydziału Sądu Rejonowego w (...) z dnia (...)r. radca prawny (...) jako pełnomocnik (...) został wezwany do uzupełnienia braków formalnych wniesionej przez nią osobiście apelacji. Odpis powyższego zarządzenia radca prawny (...) otrzymał w dniu (...)r. natomiast w dniu (...)r. (data nadania) radca prawny (...) złożył do sądu pismo procesowe w którym wskazał, że nie ma kontaktu z

wnioskodawczynią, nie prowadził jej sprawy i nie zajmował się nią osobiście. Na wypadek gdyby sąd uznał, że wypowiedzenie pełnomocnictwa substytucyjnego przez radcę prawnego (...) nie odniosło skutku wobec jego osoby, to w niniejszym piśmie składa dodatkowo oświadczenie o wypowiedzeniu pełnomocnictwa głównego wobec (...).

Mając powyższe na uwadze Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zauważa, iż zgodnie z art.91 pkt. 3 k.p.c. pełnomocnictwo procesowe obejmuje z samego prawa umocowanie do udzielania dalszego pełnomocnictwa procesowego adwokatowi lub radcy prawnemu. Na skutek udzielenia dalszego pełnomocnictwa procesowego (substytucji), stosunek pełnomocnictwa powstaje pomiędzy mocodawcą a substytutem. Substytut staje się pełnomocnikiem strony, a nie pełnomocnika, który udzielił dalszego pełnomocnictwa. Substytut, wykonując udzielone pełnomocnictwo, działa w imieniu i ze skutkiem dla mocodawcy, przy czym udzielenie substytucji nie uchyla ani nie uszczupla umocowania pełnomocnika głównego (postanowienie Sądu Najwyższego z 29.09.2011 roku IV Cz 52/11, zam. LEX nr 1084560).

Mając na uwadze materiał dowodowy oraz zasady rządzące pełnomocnictwem substytucyjnym, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zauważa, że w niniejszej sprawie (...) była reprezentowana przez dwóch pełnomocników radcę prawnego (...) i działającego z jego substytucji radcę prawnego (...). Nie ma przy tym znaczenia okoliczność, że radca prawny (...) nie zajmował się przedmiotową sprawą osobiście i jej nie prowadził.

Skoro zatem, jak już wyżej wskazano, udzielenie substytucji nie uchyla ani nie uszczupla umocowania pełnomocnika głównego, analogicznie wypowiedzenie przez pełnomocnika substytucyjnego pełnomocnictwa nie powoduje ustania pełnomocnictwa głównego.

Ponadto skoro do udzielenia pełnomocnictwa dochodzi poprzez złożenie oświadczenia woli pełnomocnikowi, analogicznie wypowiedzenie pełnomocnictwa przez pełnomocnika następuje poprzez złożenie oświadczenia woli odpowiedniej treści przez pełnomocnika wobec mocodawcy.

Adresatem tego oświadczenia powinna być osoba, która udzieliła pełnomocnictwa. Okoliczność, że zgodnie z art. 94§ 1 k.p.c. w związku z art. 94 § 2 k.p.c. wypowiedzenie pełnomocnictwa procesowego dokonane przez pełnomocnika odnosi skutek prawny w stosunku do sądu z chwila zawiadomienia go o tym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24.02.2006r. II CK 425/05 zam. LEX nr 1755511), nie uchyla obowiązku skierowania przez pełnomocnika oświadczenia woli o wypowiedzenia pełnomocnictwa mocodawcy. Tym samym adresowane do sądu pismo, w którym pełnomocnik informuje, że wypowiada pełnomocnictwo, w sytuacji, kiedy takowego oświadczenia nie złożył wobec swojego mocodawcy, nie odniesie żadnego skutku, pełnomocnictwo bowiem nie wygaśnie.

Odnosząc powyższe na grunt prowadzonego postępowania, należy zauważyć, iż zgodnie z art. 64 ustawy o radcach prawnych, radcy prawni podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godności zawodu bądź za naruszenie swych obowiązków zawodowych. Kodeks Etyki Radców Prawnych przyjęty uchwałą nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010r. w art. 6 obliguje radcę prawnego do wykonywania czynności zawodowych zgodnie z prawem, uczciwie rzeczowo i z należytą starannością. Natomiast zgodnie z art. 28 ust. 9 Kodeksu Etyki Radców Prawnych, radcy prawnemu wolno zrezygnować z przyjętego zlecenia w taki sposób, by klient dla ochrony własnych interesów mógł skorzystać z pomocy prawnej

innej osoby.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w obecnym składzie podziela pogląd, że udzielenie substytucji powoduje powstanie pomiędzy mocodawcą a substytutem stosunku prawnego, mocą którego substytut staje się pełnomocnikiem strony a nie jej pełnomocnika. Wbrew jednak twierdzeniom rady prawnego (...), ani udzielenie substytucji ani wypowiedzenie pełnomocnictwa przez pełnomocnika substytucyjnego nie wpływa na wyłączenie odpowiedzialności pełnomocnika głównego za dochowanie należytej staranności przy wykonywaniu umowy o zastępstwo procesowe, bowiem w żadnym razie okoliczności te nie mogą ani uszczuplić ani uchylić umocowania pełnomocnika głównego. Zasadniczym obowiązkiem rady prawnego wynikającym z udzielonego pełnomocnictwa jest świadczenie pomocy prawnej z należyta starannością, wynikającą z wiedzy prawniczej i zasad etyki zawodowej. Żadne uwarunkowania organizacyjne, jak również udzielenie pełnomocnictw substytucyjnych innym radcom prawnym nie mogą zwolnić rady prawnego z obowiązku świadczenia pomocy prawnej z należyta starannością.

Radca prawny powinien przedsięwziąć wszelkie czynności, aby w związku z zakończeniem obsługi prawnej interesy jego mocodawcy nie zostały narażone lub nie doznały uszczerbku. Nie uzupełnienie braków formalnych apelacji i w konsekwencji odrzucenie apelacji niewątpliwie interesy Pokrzywdzonej naraziło. Zważając na profesjonalny charakter działalności rady prawnego (...) z pewnością zdawał on sobie sprawę, że w przypadku braku powiadomienia mocodawczyni o wygaśnięciu udzielonego mu pełnomocnictwa, sąd nadal będzie traktował go jako jej pełnomocnika, ze wszystkimi skutkami tego faktu dla Skarżącej.

W interesie rady prawnego (...) leżało wypowiedzenie pełnomocnictwa Skarżącej czego ostatecznie nie uczynił. Zaniechanie to skutkowało tym, że sąd w dalszym ciągu uznawał radcę prawnego (...) za pełnomocnika Pani (...). W takiej sytuacji radca prawny (...) zobowiązany była podjąć wszelkie czynności, aby interesy Skarżącej nie zostały uszczuplone czy zagrożone.

Ubocznie Okręgowy Sąd Dyscypliny podnosi, iż zawód rady prawnego jest zawodem zaufania publicznego (art. 17 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej). W wyroku z dnia 18 lutego 2004r. (sygn. P21/02), Trybunał Konstytucyjny uznał, że zawody zaufania publicznego wykonywane są zgodnie z ich konstytucyjnym określeniem - w sposób społecznie aprobowany, o ile ich wykonywaniu towarzyszy realne "zaufanie publiczne". Na zaufanie to składa się szereg czynników min. przekonanie o zachowaniu przez wykonującego ten zawód dobrej woli, właściwych motywacji, należytej staranności zawodowej, dlatego też prowadzone postępowanie wyjaśniające przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego powinno zmierzać do wyjaśnienia wszelkich wątpliwości co do zachowania rady prawnego (...).

W związku z powyższym Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wskazuje Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, że w toku podejmowanych czynności w zakresie wyjaśniania całokształtu spornych okoliczności sprawy winien wziąć po uwagę, iż swoboda rady prawnego w zakresie doboru klienta i świadczenia pomocy prawnej ulega ograniczeniom. O ile bowiem stosowne obowiązki informacyjne nie zostaną wykonane, radca prawny niezależnie od dokonanych ustaleń z klientem winien być traktowany jako jego pełnomocnik, przynajmniej w takim zakresie, aby interesy klienta nie zostały uszczuplone czy zagrożone, a takich ustaleń zabrakło w postępowaniu prowadzonym przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego.

Zdaniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, nie przesadzając o końcowym

rozstrzygnięciu prowadzonego postępowania, należało podjąć czynności celem pełnego wyjaśnienia nie powiadomienia Skarżącej przez radcę prawnego (...) o wypowiedzeniu jej pełnomocnictwa oraz nie podjęciu przez niego wystarczających czynności zmierzających do ochrony interesów Skarżącej i zapewnienia możliwości skorzystania z pomocy prawnej innej osoby.

W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego ustalenia poczynione przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego należy uznać za niewystarczające. Stosując odpowiednie przepisy postępowania karnego w szczególności wskazane w postanowieniu Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego art. 297 § 1 pkt.1), 4) i 5) należy uznać, że nieprzeprowadzenie wyczerpującego postępowania dowodowego w niniejszej sprawie, de facto oznacza niewyjaśnienie okoliczności sprawy w tym zakresie i niezebranie dowodów, a tym samym brak możliwości rozstrzygnięcia w oparciu o materiał dowodowy, czy doszło do naruszenia zasad wynikających z Kodeksu Etyki Radców Prawnych.

Mając powyższe na uwadze Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uchylił postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 03.02.2017r. w pkt. III i IV i w tym zakresie przekazał sprawę do ponownego rozpoznania.

Pouczenie:

Zgodnie z art. 426 § 1 Kodeksu postępowania karnego w związku z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2016r. poz. 233z późn. zm.) postanowienie jest prawomocne i od niniejszego postanowienia nie służy prawo wniesienia odwołania do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego.

Przewodniczący:
Barbara Dubiel

Członkowie:
Bożena Bielecka

Beata Franus - Wyrwich